

למשל, על שרידתות, אהרון אברחמיא. אבל עובדה היא שהן פוסחות עליו. מבחינה מסוימת יכול היה דוד לוי לראות במסעיה הבדיחות עליו מעין מה מאה. מסעים כאלה ממוקדים בדרך כלל סביב דמויות של מנהיגים מוכרים ופופרי לאריים. בדיעבד מעניקות הבדיחות לדוד לוי מעמד של דמות ציבורית מהשורה הראשונה, בדרגה כמעט שווה לראשי הממשלה מנחם בגין. שגם הוא עמד בתקופה מסוימת במרכז של מגיפת הבדיחות דומה.

ניסיון העבר מוכיח כי התעלמות מהתרחשות פעה אינה מחסלת אותה. מסעיה הבדיחות מסוג זה נמשכים, גם אם אין להם כל הדים באמצעי התקשורת.

התרגלנו כבר לכך, שעיטונאים מסוימים נהגים להעתיק ידיעות שפורסמו לראשונה בעולם הזה, או לפרסם את המשך השתלשלותן, לרוב מבלי לציין את העובדה כי הידיעה ראתה אור לראשונה בעיתון זה.

אולם השבוע הגדיל מעריב לעשות. הוא פירסם ידיעה שהופיעה בעולם הזה יום לפני שפורסמה במעריב, תוך שימוש בידיעה המטעה כאילו מעריב הוא שפירסם אותה לראשונה.

אני מתכוון לגילוי בגיליון שעבר (העולם הזה 2112) כי הלב שנשלל בגופו של מעד עזאם, הצעיר הערבי מטייבה, נלקח מגופו של חיים פישלר, עובד חברת צמפיון, שנורה בראשו בידי שודדים.

מושתלב עזאם*
זכות ראשונים

גילוי זה של העולם הזה לא הוצג בין השורות בכתבה שקשה לגלותה. הוא הופיע על השער האחורי של הגיליון הקרי דם ובכתבה שהשתרעה על פני 9 טורים. בה התפרסמו גם תמונותיהם של התורם והמקבל.

גיליון העולם הזה שכלל את הגילוי, ראה אור בערב יום השלישי שעבר. עוד באותו ערב ולמחרת בבוקר צוטט גילוי העולם הזה במהדורות החדשות של שני דורי ישראל. מעריב הופיע עם אותו סיפור עצמו בשעות לפני הצהריים של יום רביעי. למרות זאת היה לעורכי העזון לסתון כי זכות הראשונים על הגילוי מגיי עה להם, כאילו לא פורסם הסיפור קודם לכן בעולם הזה וצוטט עוד קודם לכן ברדיו.

ומי שתבע הוכחה כי אין גבול להעזה עיתונאית — הנה היא לפני.

עם אמו ואחיו.

ג'יהאן סאדאת, רעייתו של נשיא מצריים, פלטה קריאת הפתעה: "לא יאיר מן! ממש לא יאומן!"

לפניה, על השולחן בלישכתה, היה פרוש השער הכפול של גיליון העולם הזה 2099. בו סוקר ביקורו ההיסטורי של בעלה בי ירושלים. עורכו הראשי של העולם הזה, אורי אבנרי, הציג בפניה את הגיליון. בעת הראיון הבלעדי שהעניקה לו ג'יהאן קריאת ההתפעלות שלה היתה למראה תמונת השער הכפול. בה נראה בעלה כשהוא מסתודד עם ראשי הממשלה מנחם בגין, כשאפיהם כמעט נוגעים זה בזה. הבעת הפנים של שני ראשי המדינות בי תמונה ומצב שפתותיהם יצרו את הרושם כאילו תפסה אותם המצלמה שנייה לפני נשיקת-שפתיים חושנית.

היה זה, ללא ספק, הצילום הטוב ביותר שצולם במהלך ביקורו של אנוואר אל-סאדאת בישראל. הוא שיקף והביע יותר מכל אחד ממאות אלפי הצילומים שצולמו בידי מאות צלמים במרוצת הברי קור. את תחושת הקירבה המפתיעה, שנוצרה כתוצאה מביקורו של סאדאת בירוש

התמונה האורייגונית של מעד
אחת משלוש הטובות בעולם

שלים. היתה זו הוכחה נוספת לכלל העיר תונאי שתמונה אחת יכולה להביע יותר מאלף מילים.

לא היה זה צילום של אחד מצלמי העולם הזה. הוא צולם בידי צלם לישיכת-העיר תונות הממשלתית, יעקב סער, בסעודת הערב ההגיגית שערך מנחם בגין לכבודו של נשיא מצריים במלון המלך דוד בירושלים. אף-על-פי-כן דומני שלעולם הזה יש חלק בו, למרות שאיש מאיתנו לא תרם ליצירתו.

בעת אותה סעודה ממלכתית עקב יעקב סער אחרי שיחת שני המנהיגים דרך עדי שת מצלמתו. צילם עשרות תמונות של המעמד. רק חלק מתמונות אלה זכו להתפרסם. לישיכת-העיתונות הממשלתית חברה במהירות מיספר מצומצם של צילומים, אר-תם הפיצה לעיתונות. להעולם הזה שמורה הזכות של גילוי הייחוד שבתמונה זו.

צילום השער הכפול הוא קטע מתמונה גדולה יותר, שרק חיתוך הולם והגדלה לממדים בלתי שיגרתיים, אפילו לגבי ה מקובל בשערי העולם הזה, הם שהבליטו

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדן 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מעד מבוקר: "עומפרם". מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בריאבגודור. הפצה: "גד" בע"מ. גלופות: צינוקוגרפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. העורך: אלי תבור. עורך תכנית: יופי שנון. עורכת כתיב: נורית יהודאי. ראש המינהלה: אברהם סיטון. מח' המודעות: רפי זכרונני. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קיא ירי.

עשרות מיכתבי-תגובה הגיעו לדיר המערכת בעיקבות פירסום הכתבה מגיפת הבדיחות (העולם הזה 2111). עשרי קה בבדיחות המופצות בציבור על שרי הקליטה דוד לוי. כמה מיכתבים אלה תוכלו למצוא במדור מיכתבים בגיליון זה. רוב המיכתבים, כמו מרבית התגובות האחרות (כולל תגובות שפורסמו בעיתונים אחרים) גינו את פירסום הבדיחות אידות השר לוי מעל עמודי העולם הזה. אולם נראה לי כי המיכתב המשקף יותר מכל את התופעה הוא מיכתבו של הקורא י. גולן, מרחוב שח"ל 33, באר-שבע.

כותב הקורא גולן במיכתבו:

לדעתי הכתבה בכלל לא היתה במקור מה. החלק השני שלה, "כל בדיחות לוי", היה חסר כל טעם. צחקתי עליכם ממש בהרגשת גועל. מזל שאתם לא מכירים את הבדיחה הטובה והנובזית ביותר על השר לוי, כשמנחם בגין אמר לו: "שמע דוד, אני הבטחתי שנקטין את מיספר משרדי הממשלה. ייתכן שנצטרך לסגור את מישר רדיקליטה, אבל אז נשלח אותך בתור שגריר לצ'אד". שאל אותו דוד לוי: "לאי זה צ'ד, צ'ד ימין או צ'ד שמאל?"

כמו אחרים, שהודעו ונפגעו למישמע מבו הבדיחות המסופרות בציבור על השר לוי, כך גם הקורא גולן לא יכול היה להתאפק מלספר את אחת הבדיחות

שער "העולם הזה" (2099)
תחושה מהמת